

Belgrádi levél

*A kapualj fáradt tagokkal
Puha, fekete ágyára huppan;
Felfénylik mind a sok tető lassan
Telisteli lesz ezüstgarassal,
Zimony felől éjjél cselleng elő:
Már éjszakázó szél se nyargal,
Csak ballag ott, a Dunakanyarban
S bezárja szürke szirmát lenn a kő.*

*Nézzed a várost! Szerszámát letette,
Most tértelen, most láng piheg felette.
Most megpihen. Holnap majd indul újra
Lebegve pallón, gépre borulva,
Ásó-markolva, kerék-terelve.
Nézzed a várost! Egy nép szerelme*

*Virraszt éber égői iriszen
S kirajzanak rajt' tűzfrakkú fecskék:
Lengő lámpák meg neoncsövecskék
(Ha ember önti: ó be szép a fény!)*

*Nézd, milyen karcsún, serdül a hídtest
Fürdő leány, ki holdgőzben paskol
Dús, őszi éjjél villámló szőtttest
Borít le rá a kékdunnás magasból! ...*

*Folyók, szívek, állványok, életek!
Éjjel a város, mint egy verskötet;
Mint verseskönyv ujjad között behajtva,
Egy percre csak, hogy megzengjen a sor
S a rím tajtékja ott fodroz még rajta:
A sok sorson: az alvó városon ...*

*A csillagok közt nézd a régi várat!
Színképen szikráz új elem:
Tündöklök, forr, lüktet, kiárad:*

Jelen, jelen, jelen, jelen ...

Őszi futam

Búcsulevele jött a fának,
Dúdol az ős ezerszer eldalolt
Borongó melódiákat
S tölt hozzá gránátszínű bort...

Mint vásáron a mézesbábos
Kibontja kincseit a táj;
Tükrös kalácsszív: pirossávos,
Cukorlovacska, mézhuszár...

Puha avarból aranyszőnyeg,
Hajnalra tündér lépi át;
Mézes gyümölcsök, fonnyadt fények,
Választhatsz vásárfiát.

Mennyi édesség, mennyi bánat,
Hány költő szötte dallamát!
Mindenki választhat magának:
Szüreti nótát, búcsuzás dalát.

A földeken kint, érett manna vár:
Szőlőn nedű, a tengerin selyem;
Werthernek könny, Bacchusnak víg pohár:
Az őszi táj hej, mindent megterem.

Városi fák öreg fejére
Csendes eső szikrapatakja hull
A hűvös ágon virág helyébe
Álom bimbózik láthatatlanul...

